အဘိဏှသုတ်

(((ဌာနသုတ်)))

ဓမ္မဒါန

၁၃
ဏ

``ဌာနသုတ်``

(အဘိဏှသုတ်)

ရဟန်းတို့ မိန်းမဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ၊ ရဟန်းဖြစ်စေ၊ မပြတ်ဆင်ခြင်အပ်သော ၊ အကြောင်းတို့သည်ဤငါးမျိုးတို့တည်း ။

အဘယ်ငါးမျိုးတို့နည်း ဟူမူ –

``(ငါသည်)အိုခြင်းသဘောရှိ၏၊ အိုခြင်းသဘောကိုမလွန်ဆန်နိုင်ချေ``ဟူ၍မိန်းမဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ၊ ရဟန်းဖြစ်စေမပြတ်ဆင်ခြင်အပ်၏။

``နာခြင်းသဘောရှိ၏၊ နာခြင်းသဘောကို ၊ မလွန်ဆန်နိုင်ချေ``ဟူ၍မိန်းမဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ၊ ရဟန်းဖြစ်စေမပြတ်ဆင်ခြင်အပ်၏။

``သေခြင်းသဘောရှိ၏၊ သေခြင်းသဘောတရားကိုမလွန်ဆန်နိုင်ချေ``ဟူ၍မိန်းမဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ၊ ရဟန်းဖြစ်စေမပြတ်ဆင်ခြင်အပ်၏။

``ငါ၏ချစ်အပ်မြတ်နိုးအပ်သောအရာအားလုံးတို့နှင့်ရှင်ကွဲကွဲရခြင်း ၊ သေကွဲကွဲရခြင်းသည်ဖြစ်ချေမည်``ဟူ၍မိန်းမဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ၊ရဟန်းဖြစ်စေ၊ မပြတ်ဆင်ခြင်အပ်၏။

`` ( ငါသည် ) ကံသာလျှင်မိမိဥစ္စာ ရှိ၏၊ ကံ၏အမွေခံဖြစ်၏၊ ကံသာလျှင်အကြောင်း ရှိ၏၊ ကံသာလျှင်အဆွေအမျိုး ရှိ၏၊ ကံသာလျှင်ကိုးကွယ်မှီခိုရာ ရှိ၏၊ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ငါပြုမိသောကံ၏အမွေခံသာဖြစ်ရပေမည် ``ဟူ၍မိန်းမဖြစ်စေ၊ ယောကျ်ားဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ၊ ရဟန်းဖြစ်စေ၊ မပြတ်ဆင်ခြင်အပ်၏။

ရဟန်းတို့အဘယ်အကျိုးထူးကိုစွဲ၍ `` ( ငါသည် ) အိုခြင်းသဘောရှိ၏၊ အိုခြင်းသဘောကိုမလွန်ဆန်နိုင်ချေ ``ဟူ၍မိန်းမဖြစ်စေ၊ ယောကျ်ားဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ၊ ရဟန်းဖြစ်စေမပြတ်ဆင်ခြင်အပ်သနည်း ၊

ရဟန်းတို့သတ္တဝါတို့အား ပျို့ရွယ်ချိန်၌ ပျို့ရွယ်မာန်ယစ်ခြင်းရှိ၏၊ ယင်းပျို့ရွယ်မာန်ယစ်ခြင်းဖြင့်မေ့လျော့ယစ်မူးကုန်သောသတ္တဝါတို့သည်ကာယဒုစရိုက်ကိုပြုကျင့်ကုန်၏၊ ဝစီဒုစရိုက်ကိုပြုကျင့်ကုန်၏၊ မနောဒုစရိုက်ကိုပြုကျင့်ကုန်၏၊ ထို (အိုခြင်း) အကြောင်းကိုမပြတ်ဆင်ခြင်သောထိုသူအား ပျို့ရွယ်ချိန်၌ ပျို့ရွယ်မာန်ယစ်ခြင်းသည်အချင်းခပ်သိမ်း မူလည်း ပျောက်ကင်း၏၊ ခေါင်းပါးခြင်းမူလည်း ဖြစ်၏။

ရဟန်း တို့ ဤအကျိုး ထူး ကိုစွဲ၍၊ `` ငါသည်အိုခြင်း သဘော ရှိ၏၊ အိုခြင်း သဘောကိုမလွန်ဆန်နိုင်ချေ ``ဟူ၍မိန်း မဖြစ်စေ ယောကျ်ား ဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ၊ ရဟန်း ဖြစ်စေမပြတ်ဆင်ခြင် အပ်၏။

ရဟန်း တို့ အဘယ်အကျိုး ထူး ကိုစွဲ၍ `` ငါသည်နာခြင်းသဘော ရှိ၏၊ နာခြင်း သဘောကိုမလွန်ဆန်နိုင်ချေ ``ဟူ၍မိန်း မ ဖြစ် စေ၊ ယောကျ်ား ဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ၊ ရဟန်း ဖြစ်စေမပြတ်ဆင် ခြင်အပ်သနည်း ။

ရဟန်း တို့ သတ္တဝါတို့အား အနာကင်း ချိန်၌အနာကင်းမှု၌ မာန်ယစ်ခြင်း ရှိ၏၊ ယင်း မာန်ယစ်ခြင်း ဖြင့်မေ့လျော့ယစ်မူး ကုန် သော ဝါတို့သည်ကာယဒုစရိုက်ကိုပြုကျင့်ကုန်၏၊ ဝစီဒုစရိုက်ကို ပြု ကျင့်ကုန်၏၊ မနောဒုစရိုက်ကိုပြုကျင့်ကုန်၏၊ ထို (နာခြင်း) အ ကြောင်း ကိုမပြတ်ဆင်ခြင် သောထိုသူအား အနာကင်း ချိန်၌အနာ ကင်း မှု၌မာန်ယစ်ခြင်း သည်အချင်း ခပ်သိမ်း မူလည်း ပျောက် ကင်း ၏၊ ခေါင်း ပါး ခြင်း မူလည်း ဖြစ်၏။

ရဟန်း တို့ ဤအကျိုး ထူး ကိုစွဲ၍ `` ငါသည်နာခြင်း သဘော ရှိ၏၊ နာခြင်း သဘောကိုမလွန်ဆန်နိုင်ချေ ``ဟူ၍မိန်း မဖြစ်စေ ယောကျ်ား ဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ၊ ရဟန်း ဖြစ်စေမပြတ်ဆင်ခြင် အပ်၏။

ရဟန်းတို့ အဘယ်အကျိုးထူးကိုစွဲ၍၊ `` ငါသည် သေခြင်းသဘော ရှိ၏၊ သေခြင်းသဘောကိုမလွန်ဆန်နိုင်ချေ `` ဟူ၍မိန်းမဖြစ်စေ ယောကျ်ားဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ၊ ရဟန်းဖြစ်စေမပြတ်ဆင်ခြင်အပ်သနည်း ။

ရဟန်းတို့ သတ္တဝါတို့အား အသက်ရှင်ချိန်၌အသက်မာန် ယစ်ခြင်း ရှိ၏၊ ယင်း အသက်မာန်ယစ်ခြင်းဖြင့်မေ့လျော့ယစ်မူး ကုန်သောသတ္တဝါတို့သည်ကာယဒုဝရိုက်ကိုပြုကျင့်ကုန်၏။ ဝစီဒုဝရိုက်ကို ပြုကျင့်ကုန်၏၊ မနောဒုစရိုက်ကိုပြုကျင့်ကုန်၏၊ ထို (သေခြင်း) အကြောင်းကိုမပြတ်ဆင်ခြင်သောထိုသူအား အသက်ရှင်ချိန်၌ယင်း အသက်မာန် ယစ်ခြင်းသည်အချင်း ခပ်သိမ်း မူလည်း ပျောက်ကင်း၏၊ ခေါင်းပါးခြင်း မူလည်း ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤအကျိုးထူးကိုစွဲ၍ `` ငါသည် သေခြင်းသဘော ရှိ၏၊ သေခြင်းသဘောကိုမလွန်ဆန်နိုင်ချေ `` ဟူ၍မိန်းမဖြစ်စေ၊ ယောကျ်ားဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ၊ ရဟန်းဖြစ်စေမပြတ်ဆင်ခြင်အပ်၏။

ရဟန်းတို့ အဘယ်အကျိုးထူးကိုစွဲ၍၊ `` ငါ၏ချစ်အပ်မြတ်နိုးအပ်သောအရာအားလုံးတို့နှင့်ရှင်ကွဲကွဲရခြင်း ၊ သေကွဲကွဲရခြင်းသည် ဖြစ်ချေမည် `` ဟူ၍မိန်းမဖြစ်စေ၊ ယောကျ်ားဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ၊ ရဟန်းဖြစ်စေမပြတ်ဆင်ခြင်အပ်သနည်း ။

ရဟန်း တို့ သဗ္ဗဝါတို့အား ချစ်ခင်အပ် မြတ်နိုး အပ်သော အရာတို့၌လိုလား စွဲမက်ခြင်း `ဆန္ဒရာဂ` ဖြင့်စွဲမက် သောသဗ္ဗဝါ တို့သည်ကာယဒုစရိုက်ကိုပြုကျင့်ကုန်၏၊ ဝစီဒုစရိုက်ကိုပြုကျင့်ကုန်၏ ၊ မနောဒုစရိုက်ကိုပြုကျင့်ကုန်၏၊ ထို (ကွဲခြင်း) အကြောင်း ကိုမပြတ် ဆင်ခြင် သောသူအား ချစ်အပ်မြတ်နိုး အပ် သောအရာတို့၌လိုလား စွဲမက်ခြင်း သည်အချင်း ခပ်သိမ်း မှုလည်း ပျောက်ကင်း၏၊ ခေါင်း ပါး ခြင်း မှုလည်း ဖြစ်၏။

ရဟန်း တို့ ဤအကျိုး ထူး ကိုစွဲ၍ `` ငါ၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုး အပ် သောအရာအား လုံး တို့နှင့်ရှင်ကွဲကွဲရခြင်း ၊ သေကွဲကွဲရခြင်းသည် ဖြစ်ချေမည် ``ဟုမိန်း မဖြစ်စေ၊ ယောကျ်ား ဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ ရဟန်း ဖြစ်စေမပြတ်ဆင်ခြင်အပ်၏။

ရဟန်း တို့ အဘယ်အကျိုး ထူး ကိုစွဲ၍ `` ငါသည်ကံသာလျှင် မိမိ ဥစ္စာရှိ၏၊ ကံ၏အမွေခံဖြစ်၏၊ ကံသာလျှင်အကြောင်း ရှိ၏၊ ကံသာ လျှင်အဆွေအမျိုး ရှိ၏၊ ကံသာလျှင်ကိုး ကွယ်မှီခိုရာရှိ၏၊ ကောင်းသည် ဖြစ်စေမကောင်း သည်ဖြစ်စေ ငါပြုမိ သောကံ၏အမွေခံသာဖြစ်ရ ပေမည် ``ဟုမိန်း မဖြစ်စေ၊ ယောကျ်ား ဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ၊ ရဟန်း ဖြစ်စေမပြတ်ဆင်ခြင်အပ်သနည်း ။

ရဟန်း တို့ သဗ္ဗဝါတို့အား ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက် ၊ မနောဒုစရိုက်သည်ရှိ၏၊ ထို (ကံ) အကြောင်း ကိုမပြတ်ဆင်ခြင်သော် ထိုသူအား မကောင်း မှုသည်အချင်း ခပ်သိမ်း မှုလည်း ပျောက်ကင်း

ခေါင်းပါးခြင်း မူလည်း ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤအကျိုးထူးကို ငဲ့၍ ``ငါသည် ကံသာလျှင် ဥစ္စာရှိ၏၊ ကံ၏အမွေခံ ဖြစ်၏၊ ကံသာလျှင် အကြောင်းရှိ၏၊ ကံသာလျှင် ကိုးကွယ်မှီခိုရာ ရှိ၏၊ ကောင်းသည့် ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည် ဖြစ်စေ၊ ငါပြုမိသော ကံ၏အမွေ ကံသာ ဖြစ်ရမည်`` ဟူ၍ မိန်းမ ဖြစ်စေ၊ ယောကျ်ား ဖြစ်စေ၊ လူ ဖြစ်စေ၊ ရဟန်း ဖြစ်စေ၊ မပြတ်ဆင်ခြင်အပ်၏။

ရဟန်းတို့ အရိယာတပည့်သည် ``ငါတယောက်တည်းသာလျှင် အိုခြင်းသဘော ရှိသည် ငါတယောက်တည်းသာလျှင် အိုခြင်းသဘောကို မလွန်ဆန်နိုင်သည် မဟုတ်၊ ဝင်စားမှုကား (ဤဘုံဘဝသို့) လာခြင်း (တခြားဘုံဘဝသို့) သွားခြင်း စုတေခြင်း ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ရှိသည့် သတ္တဝါဟူသမျှ အားလုံးတို့သည် အိုခြင်းသဘော ရှိကုန်၏၊ အိုခြင်းသဘောကို မလွန်ဆန်နိုင်ကုန်ချေ`` ဟု ဆင်ခြင်၏။

ထို (အိုခြင်း) အကြောင်းကို မပြတ်ဆင်ခြင်သော ထိုသူအား မဂ်သည် ကောင်းစွာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏၊ ထိုအရိယာတပည့်သည်၊ ထိုမဂ်ကို မှီဝဲ၏၊ ပွါးများ၏၊ ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြု၏။ ထိုမဂ်ကို မှီဝဲသော ပွါးများသော ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြုသော ထိုသူအား သံယောဇဉ်တို့သည် အချင်းခပ်သိမ်း ပျောက်ကင်းကုန်၏၊ အဝဉ်ကိန်းနေသော `အနုသယ` တရားတို့သည် ကင်းပြတ်ကုန်၏။

ကိုမှီဝဲ၏၊ ပွါးများ၏၊ ကြိမ်ဖန်များ ပွါးပြု၏၊ ထိုမဂ်ကိုမှီဝဲ သော
ပွါးများ သော ကြိမ်ဖန်များ ပွါးပြုသောထိုသူအား သံယောဇဉ်
တို့သည်အချင်း ခပ်သိမ်း ပျောက်ကင်း ကုန်၏၊ အစဉ်ကိန်း နေ သော
`အနုသယ`တရား တို့သည်ကင်း ပြတ်ကုန်၏။

``ငါတယောက်တည်း သာလျှင်ချစ်အပ်မြတ်နိုး အပ်သောအရာ
အားလုံး တို့နှင့်ရှင်ကွဲကွဲရခြင်း သေကွဲကွဲရခြင်း သည်ဖြစ်သည်မဟုတ်
စင်စစ်မူကား (ဤဘုံဘဝသို့)လာခြင်း (တခြားဘုံဘဝသို့)သွား
ခြင်း စုတေခြင်း ပဋိသန္ဓေ နေခြင်း ရှိသည့်သတ္တဝါဟူသမျှအားလုံး
တို့သည်ချစ်အပ်မြတ်နိုး အပ်သောအရာသားလုံး တို့နှင့်ရှင်ကွဲကွဲရ
ခြင်း၊ သေကွဲကွဲရခြင်း သည်ဖြစ်ချေ၏``ဟုဆင်ခြင်၏။

ထို(ကွဲခြင်း) အကြောင်း ကိုမပြတ်ဆင်ခြင် သောထိုသူအား၊
မဂ်သည် ကောင်း စွာဖြစ် ပေါ်လာ၏၊ ထိုအာရိယာတပည့်သည်ထိုမဂ်
ကိုမှီဝဲ၏၊ ပွါးများ၏၊ ကြိမ်ဖန်များ ပွါးပြု၏၊ ထိုမဂ်ကိုမှီဝဲ သော
ပွါးများ သော၊ ကြိမ်ဖန်များ ပွါးပြုသောထိုသူအား သံယောဇဉ်
တို့သည်အချင်း ခပ်သိမ်း ပျောက်ကင်း ကုန်၏၊ အစဉ်ကိန်း နေ သော
`အနုသယ`တရား တို့သည်ကင်း ပြတ်ကုန်၏။

``ငါတယောက်တည်း သာလျှင် ကံသာလျှင်မိမိဥစ္စာ ရှိသည်၊ ကံ
၏အမွေခံဖြစ်သည်ကံသာလျှင်အကြောင်း ရှိသည် ကံသာလျှင်ဆွေ
အမျိုး ရှိသည် ကံသာလျှင် ကိုးကွယ်မှီခိုရာ ရှိသည်၊ ကောင်း သည်

ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ငါပြုမိသောကံ၏ အမွေခံဖြစ်သည် မဟုတ်၊ စင်စစ်မူကား (ဤဘုံဘဝသို့) လာခြင်း (တခြားဘုံဘဝသို့) သွားခြင်း စုတေခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ရှိသည့်သတ္တဝါဟူသမျှအားလုံးတို့သည်ကံသာလျှင်မိမိဥစ္စာရှိကုန်၏၊ ကံ၏အမွေခံဖြစ်ကုန်၏၊ ကံသာလျှင်အကြောင်းရှိကုန်၏၊ ကံသာလျှင်အဆွေအမျိုးရှိကုန်၏၊ ကံသာလျှင်ကိုးကွယ်မှီခိုရာရှိကုန်၏၊ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ပြုမိသောကံ၏အမွေခံတို့သာဖြစ်ကြလိမ့်မည်``ဟုဆင်ခြင်၏။

ထို(ကံ)အကြောင်းကိုမပြတ်ဆင်ခြင်သောထိုသူအား မဂ်သည်၊ ကောင်းစွာဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုအရိယာတပည့်သည် ထိုမဂ်ကိုမှီဝဲ၏၊ ပွါးများ၏၊ ကြိမ်ဖန်များစွာပြု၏၊ ထိုမဂ်ကိုမှီဝဲသောပွါးများသောကြိမ်ဖန်များစွာပြုသောထိုသူအား သံယောဇဉ်တို့သည်အချင်းခပ်သိမ်းပျောက်ကင်းကုန်၏၊ အစဉ်ကိန်းနေသော `အနုသယ` တရားတို့သည်ကင်းပြတ်ကုန်၏ဟု(မိန့်တော်မူ၏)။

- သဘောတရားတို့ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း သောအခြင်းအရာအားဖြင့်သတ္တဝါတို့သည်နာခြင်းသဘောရှိကုန်၏၊ အိုခြင်းသဘောရှိကုန်၏၊ ထိုမှတပါး သေခြင်းသဘောရှိကုန်၏၊ ပုထုဇဉ်တို့သည်၊ (ထိုသဘောကို) စက်ဆုပ်ရွံရှာကုန်၏။
- ငါသည်လည်း ဤသို့(အိုခြင်းစသော)သဘောရှိသည့်သတ္တဝါတို့၌၊ ထို(အိုခြင်းစသော)သဘောကိုစက်ဆုပ်ရွံရှာငြားအံ့၊ ဤသို့၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာနေသောငါအား ထိုစက်ဆုပ်ရွံရှာမှုသည်မလျှော်ကန်ရာ။

- ဤသို့နေသောထိုငါသည်ဥပဓိကင်းရာတရား (အာရဟတ္တဖိုလ်) ကိုသိ၍အနာကင်းခြင်း ၎င်း၊ ပျိုမျစ်ခြင်း ၎င်း အသက်ရှင်ခြင်း ၎င်း၊ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်မာန်ယဉ်ခြင်း အလုံး စုံတို့ကိုနှိပ်ဝက်လွှမ်းမိုး နိုင်၍၊ ကာမဂုဏ်မှထွက် မြောက်ခြင်းကိုဘေး မရှိသောအားဖြင့်ရှုမြင်၍နိဗ္ဗာန် ကိုမြင်သောထိုငါ့အား အားထုတ်မှုဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ။
- ငါသည် ယခုအခါကာမဂုဏ်တို့ကို မှီဝဲရန်မထိုက်တော့ချေ၊ မြတ်သောအကျင့်သာလျှင်လည်း လျော်င်း ရာရှိသည်ဖြစ်၍ (သာသနာတော်မှ) မဆုတ်နိုင်တော့အံ့သတည်း ။

အဘိဏှာသုတ်

(ဌာနသုတ်)

ရဟန်းတို့ သမဏဖြစ်စေ ဗြာဟ္မဏဖြစ်စေ နတ်ဖြစ်စေ ၊ မာရ်နတ်ဖြစ်စေ၊ ဗြဟ္မာဖြစ်စေ၊ လောက၌ မည်သူမဆို တောင့်တ၍ မရကောင်းသော အရာတို့သည် ငါးမျိုးတို့တည်း ။

အဘယ်ငါးမျိုးတို့နည်းဟူမူ —

အိုတတ်သော သဘောတရားသည် ``မအိုပါစေလင့်`` ဟု သမဏဖြစ်စေ ဗြာဟ္မဏဖြစ်စေ၊ နတ်ဖြစ်စေ၊ မာရ်နတ်ဖြစ်စေ ဗြဟ္မာဖြစ်စေ လောက၌ မည်သူမဆို တောင့်တ၍ မရကောင်းသော အရာပေတည်း။

နာတတ်သော သဘောတရားသည် ``မနာဖျားစေလင့်`` ဟူ၍။ ပ။

သေတတ်သော သဘောတရားသည် ``မသေပါစေလင့်`` ဟူ၍။ ပ။

ကုန်တတ်သော သဘောတရားသည် ``မကုန်ဆုံးပါစေလင့်`` ဟူ၍။ ပ။

ပျက်စီးတတ်သော သဘောတရားသည် ``မပျက်စီးပါစေလင့်`` ဟူ၍ သမဏဖြစ်စေ၊ ဗြာဟ္မဏဖြစ်စေ၊ နတ်ဖြစ်စေ၊ မာရ်နတ်ဖြစ်စေ၊ ဗြဟ္မာဖြစ်စေ၊ လောက၌ မည်သူမဆို တောင့်တ၍ မရကောင်းသော အရာပေတည်း ။

ရဟန်းတို့ အကြားအမြင်မရှိသော ပုထုဇဉ်အား အိုတတ်သော သဘောတရားသည် အိုခဲ့၏၊ အိုတတ်သော သဘောတရား အိုသည်ရှိသော် ထိုပုထုဇဉ်သည် ဤသို့ မဆင်ခြင်နိုင်။ ၂၂၁၀၂

``အိုတတ် သေသ ဘောတရား သည် ငါဟ ယောက်ျား အား သာအိုသည်မဟုတ်၊ စင်စစ်မူကား (ရှုံ့ဘုံဘဝသို့) လာခြင်း ; (တပါး သောဘုံဘဝသို့) သွား ခြင်း မှ ဟောခြင်း ပဋိသန္ဓေနေ ခြင်း ရှိသည့်သတ္တဝါဟူသမျှအား လုံး တို့အား အိုတတ် သေသ ဘော တရား သည်အို၏။ အိုတတ် သေသ ဘောတရား သည်အိုသည် ရှိသော် ငါသည်သာ ပူဆွေး ခဲ့မူ ပင်ပန်း ခဲ့မူ ငိုကြွေး ခဲ့မူ ရင်ပတ်စည်တီး မြည်တမ်း ခဲ့မူ တွေဝေမိန်း မောခြင်း သို့ရောက်ခဲ့မူ ငါသည် ထမင်း လည်း မစား လိုရာ၊ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း အဆင်း မလှ ခြင်း သို့ရောက် လေရာ၏။ အလုပ်အကိုင်တို့လည်း မဖြစ် နိုင်ကုန် ရာ၊ ရန်သူတို့လည်း ဝမ်း မြောက်ကုန်ရာ၏။ မိတ် ဆွေတို့လည်း ဝမ်း နည်း ကုန်ရာ၏`` ဟု (မဆင်ခြင်နိုင်)။

အိုတတ် သေသ ဘောတရား သည်အိုသည် ရှိ သော်ထိုပုထုဇဉ် သည် ပူဆွေး ၏၊ ပင်ပန်း ၏၊ ငိုကြွေး ၏၊ ရင်ပတ်စည်တီး ငိုမြည် တမ်း ၏၊ တွေဝေခြင်း သို့ရောက်၏။

ရဟန်း တို့အကြား အမြင်နည်း ပါး သော ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ် ကိုအဆိပ်ရှိ သော သောက မြှားငြောင့်စူး ဝင်သည်ဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကို ပင်လှူင်ပူပန် စေတတ်သူဟူ၍ဆိုအပ်၏။

ရဟန်း တို့နောက်တမျိုး ကား အကြား အမြင်ပ ရှိ သော ပုထုဇဉ်အား နာတတ် သေသ ဘောတရား သည်နာခဲ့၏။ ပ ။

သေတတ်သော သဘောတရား သည် သေခဲ့၏ ။ ပ ။ ကုန်တတ်သော သဘောတရား သည်ကုန်ခဲ့၏ ။ ပ ။ ပျက်တတ်သော သဘောတရား သည်ပျက်ခဲ့၏ ၊ ပျက်တတ်သော သဘောတရား သည်ပျက်သည်ရှိသော် ထိုပုထုဇဉ်သည်ဤသို့မဆင်ခြင်နိုင်။

`` ပျက်တတ်သော သဘောတရား သည် ငါ့တယောက်တည်းအား သာပျက်သည်မဟုတ်၊ စင်စစ်မူကား (ဤဘုံဘဝသို့) လာခြင်း ၊ (တပါး သောဘုံဘဝသို့) သွားခြင်း စုတေခြင်း ၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ရှိသည့်သတ္တဝါဟူသမျှအား လုံး တို့အား ပျက်တတ်သော သဘောတရား သည်ပျက်၏ ။ ပျက်တတ်သော သဘောတရား သည်ပျက်စီး သည်ရှိသော် ငါသည်သာ ပူဆွေး ခဲ့မူ ပင်ပန်း ခဲ့မူ ငိုကြွေး ခဲ့မူ ၊ ရင်ပတ်စည်တီး မြည်တမ်း ခဲ့မူ တွေဝေမိန်း မောခြင်း သို့ရောက်ခဲ့မူ ငါသည်ထမင်း လည်း မစား လိုရာ၊ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း အဆင်း မလှခြင်း သို့ ရောက် လေရာ၏၊ အလုပ်အကိုင်တို့လည်းမဖြစ်နိုင်ကုန်ရာ၊ ရန်သူတို့လည်း ဝမ်း မြောက်ကုန်ရာ၏၊ မိတ်ဆွေတို့လည်း ဝမ်း နည်း ကုန်ရာ၏ `` ဟူ၍ (မဆင်ခြင်နိုင်) ။

ပျက်တတ်သော သဘောတရား ပျက်သည်ရှိသော်ထိုပုထုဇဉ် သည်ပူဆွေး ၏ ။ ပင်ပန်း ၏၊ ငိုကြွေး ၏၊ ရင်ပတ်စည်တီး မြည်တမ်း ၏၊ တွေဝေခြင်း သို့ရောက်၏ ။

ရဟန်း တို့အကြား အမြင်နည်း ပါး သော၌ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုအဆိပ်ရှိသော၊ သောက ငြောင့်စူး ဝင်သည်ဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကို

ပင်လွှင်ပူပန် စေတတ်သူဟူ၍ဆိုအပ်၏။

ရဟန်းတို့အကြား အမြင်ရှိ သော အရိယာဖြစ် သော တပည့်အား အိုတတ် သော သဘော တရား သည်အိုခဲ့မူအိုတတ် သော သဘော တရား ၊ အိုသည်ရှိ သော် ထိုအရိယာတပည့်သည်ဤသို့ဆင်ခြင်၏။

``အိုတတ် သော သဘော တရား သည် ငါတယောက်တည်း အား သာ အိုသည်မဟုတ်၊ စင်စစ်မူကား (ဤဘုံဘဝသို့) လာခြင်း (တပါး သော ဘုံဘဝသို့) သွားခြင်း စုတေခြင်း ၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ရှိသည့်၊ သတ္တဝါဟူသမျှအားလုံး တို့အား အိုတတ် သော သဘော တရား သည်အို၏၊ အိုတတ် သော သဘော တရား သည်အိုသည်ရှိ သော် ငါသည်သာပူဆွေး ခဲ့မူ၊ ပင်ပန်း ခဲ့မူ၊ ငိုကြွေး ခဲ့မူ၊ ရင်ပတ်စည်တီး ၊ မြည်တမ်း ခဲ့မူ၊ တွေဝေမိန်း မောခြင်း သို့ရောက်ခဲ့မူ ငါသည်ထမင်း လည်း မစား လိုရာ၊ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း အဆင်းမလှခြင်း သို့ရောက် လေရာ၏။ အလုပ်အကိုင်တို့လည်း မဖြစ်နိုင်ကုန်ရာ၊ ရန်သူတို့လည်း ဝမ်း မြောက်ကုန်ရာ၏ ၊ မိတ်ဆွေတို့လည်း ဝမ်း နည်း ကုန်ရာ၏ ``ဟု (ဆင်ခြင်၏)။

အိုတတ် သော သဘော တရား အိုသည်ရှိ သော်ထိုအရိယာတပည့်သည် မပူဆွေး မပင်ပန်း မငိုကြွေး ရင်ပတ်စည်တီး မမြည်တမ်း တွေဝေခြင်း သို့မရောက်။ ရဟန်း တို့အကြား အမြင်ရှိ သော ဤအရိယာတပည့်ကိုအဆိပ်ရှိ သော သောက ငြောင့်ကိုထုတ်နှုတ်သူဟူ၍ဆိုအပ်၏။ ယင်း ငြောင့်စူးဝင် သောအကြား အမြင်နည်း ပါး သော ပုထုဇဉ်သည်မိမိကိုယ်ကိုပင်လျှင် ပူလောင်စေ၏၊ သောက ငြောင့်မစူး ဝင် သော အရိယာတပည့်သည်မိမိကိုယ်ကိုပင်လျှင်ငြိမ်း အေး စေ၏။

ဂုဟန်း တို့နေ ရာကိုတမျိုး ကား အကြား အမြင်ရှိသော အရိယာတပည့်အား နာတတ် သောသ ဘောတရား သည်နာခဲ့၏။ ပ။ သေတတ် သောသ ဘောတရား သည် သေခဲ့၏။ ပ။ ကုန်တတ် သော သ ဘောတရား သည်ကုန်ခဲ့၏။ ပ။ ပျက်တတ် သောသ ဘောတရား သည်ပျက်ခဲ့၏။ ပျက်တတ် သောသ ဘောတရား ပျက်သည်ရှိသော် ၊ ထိုအရိယာတပည့်သည်ဤသို့ဆင်ခြင်နိုင်၏။

`` ပျက်တတ် သောသ ဘောတရား သည်ငါတ ယောက်တည်း အား သာပျက်သည်မဟုတ်၊ စင်စစ်မူကား (ဤဘုံဘဝသို့)လာခြင်း (တရား သောဘုံဘဝသို့)သွားခြင်း စုတေခြင်း ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ရှိသည့်သတ္တဝါဟူသမျှအား လုံး တို့အား ပျက်တတ် သောသ ဘောတရား သည်ပျက်၏။ ပျက်တတ် သောသ ဘောတရား ပျက်သည်ရှိသော် ငါသည်သာပူဆွေး ခဲ့မူ၊ ပင်ပန်း ခဲ့မူ၊ ငိုကြွေး ခဲ့မူ၊ ရင်ပတ် စည်တီး မြည်တမ်း ခဲ့မူ တွေဝေမိန်း မောခြင်း သို့ရောက်ခဲ့မူ၊ ငါသည်ထမင်း လည်း မစား လိုရာ၊ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း အဆင်းမလှခြင်း သို့ရောက် လေရာ၏၊ အလုပ်အကိုင်တို့လည်း မဖြစ်နိုင်ကုန်ရာ၊ ရန်သူတို့လည်း ဝမ်း မြောက်ကုန်ရာ၏၊ မိတ် ဆွေတို့လည်း ဝမ်း နည်း ကုန်ရာ၏ ``ဟု(ဆင်ခြင်၏)။

ပျက်တတ် သောသ ဘောတရား ပျက်စီး သည်ရှိသော် ၊ ထိုအရိယာတပည့်သည်မပူဆွေး မပင်ပန်း မငိုကြွေး ရင်ပတ်စည်တီး မမြည်တမ်း တွေဝေခြင်း သို့မ ရောက်။

ရဟန်းတို့ အကြားအမြင်ရှိသော အရိယာတပည့်ကို အသိဝိဝ်ရှိ၍ သောကငြောင့်ကို ထုတ်နှုတ်သောသူဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

ယင်း သောကငြောင့်စူးဝင်သော အကြားအမြင်နည်းပါးသေ ပုထုဇဉ်သည် မိမိကိုယ်ကိုပင်လျှင် ပူလောင်စေ၏။ သောကငြောင့်မစူးဝင်သော အရိယာတပည့်သည် မိမိကိုယ်ကိုပင်လျှင် ငြိမ်းအေးစေ၏။

ရဟန်းတို့ သမဏဖြစ်စေ ဗြာဟ္မဏဖြစ်ဝေ နတ်ဖြစ်စေ မာရ်နတ်ဖြစ်စေ ဗြဟ္မာဖြစ်စေ လောက၌ မည်သူမဆို တောင့်တ၍ မရကောင်းသော အရာတို့သည် ငါးမျိုးတို့တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၅ လောက၌ ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်းဖြင့် အကျိုး အနည်းငယ်မျှလည်း စင်စစ်မရနိုင်၊ ပူဆွေးဆင်းရဲသော ထိုသူကို ရန်သူတို့ သိ၍ ဝမ်းမြောက်ကုန်၏။

အကြင်အခါ၌ကား အကြောင်းကို ဆုံးဖြတ်ခြင်း၌ သိသောပညာရှိသည် ဘေးရန်တို့ကြောင့် မတုန်မလှုပ်၊ (ထိုအခါ၌) ရန်သူတို့သည် ထိုပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်၏ ရှေးမူအတိုင်း မဖေါက်ပြန်သော မျက်နှာကို တွေ့မြင်ရ၍ ဆင်းရဲကုန်၏။

ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးမွမ်းသဖြင့်ဖြစ်စေ၊ တန်ခိုးရှိသော မန္တန်ကို ရွတ်အံသရဇ္ဈာယ်သဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ကောင်းမွန်သော စကားကို ပြောဆို၍ဖြစ်စေ တံဆိုးလက်ဆောင်ပေးသဖြင့်ဖြစ်စေ၊ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ကို ပြသဖြင့်ဖြစ်စေ အကျိုးရနိုင်သမျှ အရာ၌ အားထုတ်ရာ၏။

ငါသော်၎င်း ၊ အခြားသူသော်၎င်း (မအိုခြင်း စေသော) ထိုအကျိုးကို မရအပ်ဟူ၍ အကယ်၍သိခဲ့မူ ငါသည်ဝဋ္ဋ၌ တည်နေစေသောကံကိုမြဲမြံစွာအားထုတ်အပ်ပြီ၊ ယခုအခါ၌ အဘယ်သို့လျှင်ပြုတော့အံ့နည်း ဟုဆင်ခြင်၍ ပူဆွေးခြင်းမရှိဝဲ သည်းခံရာသတည်း ။

ပြီး၏ ။

စာကြည့်တိုက်